

Sygn. akt IV KO 52/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie z wniosku **W. C.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 kwietnia 2015 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt IV KO [...], odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W.C., powołując się na przepisy ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 z późn. zm.), wystąpił o stwierdzenie nieważności skazującego jego ojca S.C. wyroku Wojskowego Sądu [...] w Ł. z dnia 6 kwietnia 1946 r. oraz wyroku Najwyższego Sądu Wojskowego z dnia 7 czerwca 1946 r.

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 11 stycznia 2007 r., sygn. akt V Ko [...], wniosek W. C. oddalił, zaś postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 lutego 2007 r., sygn. akt II AKo [...]. Wnioskodawca ubiegał się o wznowienie postępowania w tej sprawie, jednak nie uzupełnił w terminie braku formalnego, którym był dotknięty złożony

przez niego wniosek o wznowienie, wobec czego zarządzeniem z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV KO 89/13, Przewodniczący IV Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia wniosku.

Pismem datowanym 17 czerwca 2014 r. W. C. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wyznaczenie adwokata z urzędu, „który złoży wniosek o wznowienie postępowania w sprawie II AKo [...] w związku z nowymi faktami i dowodami w sprawie, które nieznane były Sądowi w dniu ferowania orzeczenia a które miałyby przemożny wpływ na wydanie końcowego orzeczenia”. W uwzględnieniu wniosku Sąd Najwyższy ustanowił dla W. C. pełnomocnika z urzędu i zlecił mu zbadanie akt sprawy pod kątem istnienia przesłanek do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, a następnie – o ile takie przesłanki istnieją – opracowanie stosownego wniosku, ewentualnie powiadomienie Sądu Najwyższego o niestwierdzeniu podstaw do wznowienia postępowania.

Wyznaczony pełnomocnik poinformował Sąd Najwyższy, że nie stwierdził podstaw do sporządzenia i złożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 lutego 2007 r., sygn. akt II AKo [...]. Następnie Przewodniczący IV Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego zarządził wezwanie wnioskodawcy do przedłożenia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego przez adwokata z wyboru w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem uznania wniosku za bezskuteczny.

Wobec tego, że W. C. nie zastosował się do tego wezwania, upoważniony sędzia Sądu Najwyższego zarządzeniem z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt IV KO 52/14, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł W. C.. Zadeklarował, że zaskarża zarządzenie, jak i „całość postępowania o wznowienie sprawy zakończonej przed Sądem Apelacyjnym w [...] sygn. AKo [...]” i wnosi o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, nadto o wyznaczenie adwokata z urzędu, który złoży wniosek o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie należy wyjaśnić skarżącemu, że zgodnie z udzielonym mu pouczeniem posiada uprawnienie do zaskarżenia zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, natomiast żaden przepis nie stwarza możliwości zaskarżenia „całości postępowania o wznowienie”. Nie jest też przedmiotem niniejszego postępowania zażaleniowego kwestia wyznaczenia kolejnego pełnomocnika z urzędu, przy czym warto wspomnieć, że zainteresowanemu udzielono informacji, iż Sąd Najwyższy nie ma obowiązku ponownego wyznaczania adwokata z urzędu w celu wymuszenia złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Jeżeli natomiast przyjąć, że pismo W. C. z 17 czerwca 2014 r. należy potraktować nie tylko jako wniosek o wyznaczenie adwokata z urzędu, ale też jako wniosek o wznowienie postępowania, to zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżone zarządzenie znajduje oparcie w powołanych w jego treści przepisach prawa. Zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k., do którego odsyła art. 545 § 1 k.p.k., należy odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania m.in. wtedy, gdy zachodzi okoliczność, o której mowa w art. 120 § 2 k.p.k., tj. nie zostanie uzupełniony w terminie brak formalny tego pisma procesowego. Wniosek sporządzony przez skazanego był dotknięty brakiem, bowiem art. 545 § 2 k.p.k. stanowi, że „wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego”. Autor zażalenia nie podniósł, że przepisy powołane w treści zaskarżonego zarządzenia zostały wadliwie zastosowane lub zinterpretowane przez sędziego, który podjął kwestionowaną decyzję, natomiast twierdząc głośłownie, że wyznaczony adwokat z urzędu „nie miał wiedzy historycznej potrzebnej do analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego”, skupił się w uzasadnieniu na wykazywaniu merytorycznej i proceduralnej wadliwości wyroku skazującego jego ojca, jak też, nie wprost, postanowienia oddalającego wniosek o stwierdzenie nieważności tego wyroku. Tego rodzaju argumentację trzeba uznać za chybioną, bo nie odnoszącą się do zaskarżonego zarządzenia. Na marginesie wypada zauważyć, że zgodnie z deklaracją W. C. wniosek o wznowienie miał zostać złożony nie w oparciu o dotychczas zebrane dowody poddane ponownej analizie, ale w oparciu o nowe fakty i dowody, które, o

ile rzeczywiście zostały ujawnione, wnioskodawca powinien przedstawić wyznaczonemu adwokatowi.

Z tych względów Sąd Najwyższy zaskarżone zarządzenie utrzymał w mocy.

I.n